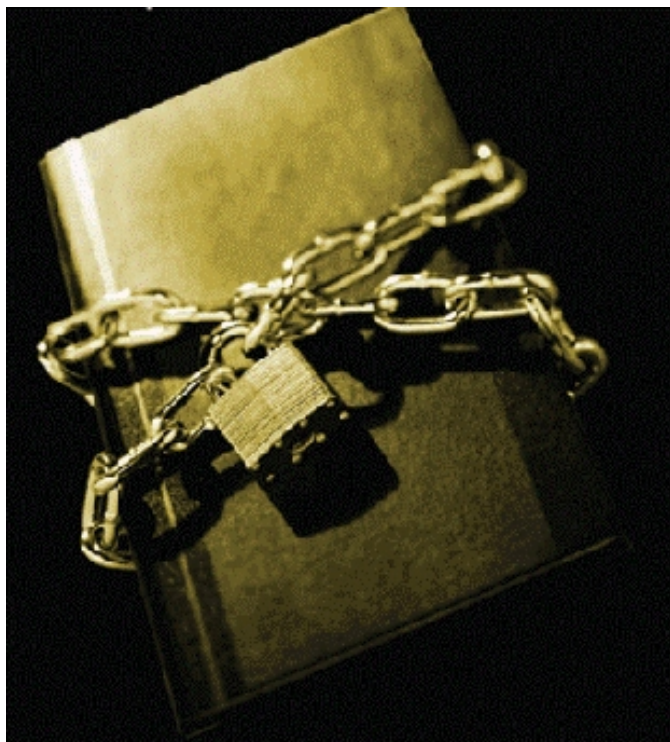




Politia corectitudinii politice si a gandirii slabe a intrat in actiune pe nesimtite. La inceput s-au intreprins miscari firave, actiuni fara prea mare vigoare, au fost atacate tinte facile, dar acum s-a trecut la faza trofeelor calitative. Precedentele relevante au fost cenzurarea filmului “Portretul luptatorului la tinerete” si sanctiunea aplicata Eugeniei Voda pentru emisiunea “Profesionistii”, in care invitat a fost Ion Cristoiu. Acum a venit randul poeziei “Ridica-te Gheorghe, Ridica-te Ioane” sa fie pusa la index, iar recitatorul stigmatizat public pana la demonstratia exemplara a atasamentului fata de valorile...oricare ar fi ele la putere acum.

E greu de inteles pe ce criteriu moral s-a facut o lapidare atat de succinta. Recitarea unei poezii, inocenta politic, apartinand unui scriitor cu un trecut legionar si ani buni de temnita comunista, nu reprezinta un standard prea serios.

Pe aceleasi considerente pot fi executati in vazul intregii lumi toti cei care editeaza sau citeaza din Eliade, Noica, Cioran si, in general, se ofileste toata floarea cea vestita a intelectualitatii locale. Ca in aceasta situatie nu mai ramane mare lucru din cultura romana interbelica nu poate fi negat, dar pot fi contestate presupozitiile corifeilor comunisti deghizati in cavaleri ai societatii deschise. Nici varianta de a-i trata cu aceeasi masura pe apologetii comunismului, propusa de multi, nu mi se pare mai breaza. Cultura libertatii presupune un alt fel de duh. Fara sa mai insistam asupra faptului ca din experiente mai celebre am invatat ca scriitori bolsevici nu patesc nimic, ba mai mult sunt aplaudati si incurajati politic.

Insa rescriem toata istoria si arta pe capriciile corecte politic ale unui establishment colectivist si ajungem sa schimbam canoanele estetice si morale in functie de aliante atlantice. Judecatorii se asaza pe scaunul infailibil al istoriei, de unde impart, cu fara niciun fel de emotie, verdicte implacabile. Istoria este aliatul lor principal cata vreme detin puterea, iar puterea nu poate fi obtinuta si mentinuta fara controlul istoriei. Din acest motiv, proletcultistii au visat intotdeauna la o civilizatie purificata de elemente istorice si nationale

Iar ceea ce ii intereseaza, primordial, pe toti apologetii controlului discursului social nu este instaurarea vreunei ordini morale sau estetice, departe de extremismul politic, sau starpirea apriori a antisemitismului. Miza este libertatea de expresie si culpabilizarea tuturor. Nimeni nu mai este sigur daca a comis sau nu o greseala, daca a trecut testul onorabilitatii democratice, daca mai poate ramane un personaj frecventabil sau nu. Toti devenim suspecti de serviciu pentru politia gandirii de tip nou. Astazi, oprobriul public apasa asupra celui care citeaza din Radu Gyr, maine poate fi periculos sa ai in biblioteca o carte, si nu neaparat de poezii. In prezent, doar ascensiunea sociala ti se reteaza de catre jandarmii ideologici. In viitorul nu foarte indepartat, ar putea sa apara problema libertatii pur si simplu.

Si asta pentru ca libertatea de exprimare se topeste incet si sigur sub presiunea reglementarilor legale si a conformitatii sociale impuse cu bocancii agentilor nelegitime. Ceea ce este permis sau nu a se vorbi si publica depinde exclusiv de niste criterii arbitrare. Iar daca nimeni nu va avea puterea si dreptul de a replica atunci nu vor mai ramane sa strige decat pietrele.

Astfel de actiuni au drept consecinta, neintentionata sper, si rolul de incuraja conflictul social. Pentru ca, in fapt, ceea ce se intampla este antagonizarea celor doua tabere, spre deliciul dialecticienilor de la butoane. Nationalistii, fie ei legionari sau nu, vor sari invocand pericolul demolarii culturii si istoriei, in timp ce adversarii lor vor profita de aceste excese pentru a-si justifica o noua runda de reglementari si revizuri a "index librorum prohibitorum".{comments on}